

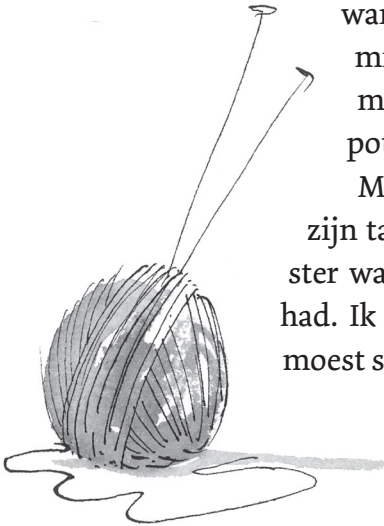
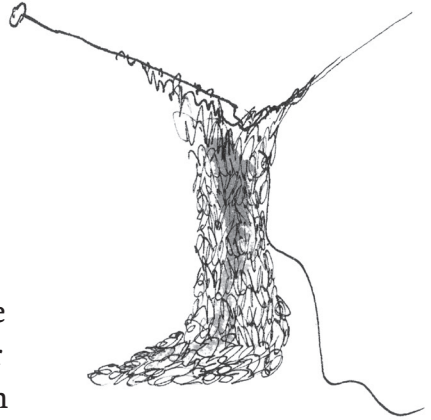
WE WORDEN RIJK

Ik kende mijn tante Koos tot nu toe alleen van de sokken die ze elk jaar met kerst naar ons opstuurt. Sokken van geitenwol, helemaal met de hand gebreid en voor mij standaard ieder jaar een maatje groter. Er zat altijd een kerstwens bij van tante Koos, waarin ze schreef dat we vooral niet langs moesten komen omdat er voor een jongen zoals ik niks te beleven viel in haar pension aan zee. De sokken kriebel-

den en prikten zo erg dat we het er warm van kregen. Pfft. In de kast van mijn moeder lagen de sokken allemaal opgerold, als rolmopsen in een pot met zuur.

Mijn vader maakte vaak grapjes over zijn tante. Hij zei dat ze een ouwe breister was en dat ze haren op haar kiezen had. Ik dacht vroeger dat ze haar kiezen moest scheren. Maar ik weet nu wel beter.

Volgens mijn vader drukte ze gemakkelijk elke arm

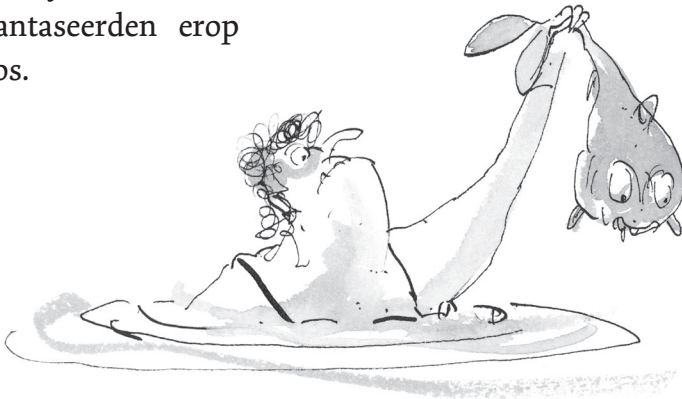
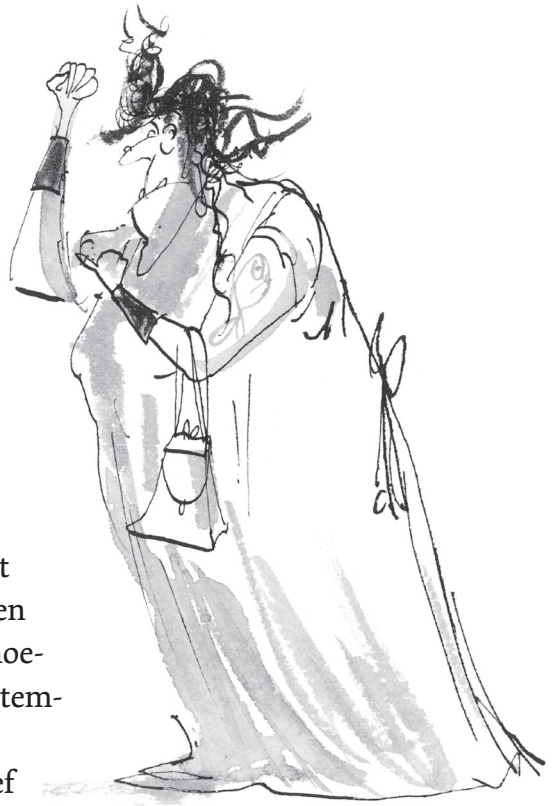

plat van welke gespierde dokwerker dan ook, poetste ze haar tanden met azijn en dook ze elke dag de zee in om met blote handen vis te vangen. Ik vond het dan ook een prima idee om ver uit de buurt van mijn tante te blijven en met mijn vader en moeder andere vakantiebestemmingen te kiezen.

Totdat... er een brief kwam van een notaris-kantoor. Goudsmeding, Goudsmeding & Goudsmeding & co.

Of we wilden komen.

Mijn moeder, vader en ik fantaseerden erop los.

Misschien hadden we een grote prijs in de loterij gewonnen! Mijn moeder deed lippenstift op toen we naar het kantoor gingen.

‘Wie weet is er een tv-ploeg,’ zei ze.

Zo gingen we op weg, van onze eenvoudige bovenwoning met kapot balkon. Ik keek nog een keertje om. ‘Dag huis,’ riepen we.

We waren in een opperbeste stemming.

En dat waren we ook toen we werden ontvangen in het kantoor dat leek op de villa met negen kamers die we van die hoofdprijs zouden gaan kopen. De zwart marmeren vloer glom als een ijsbaan; we konden onszelf erin bekijken.

Een mevrouw in een mantelpakje leidde ons naar een zaal van een kamer. We mochten plaatsnemen aan een tafel die nog harder glom dan de vloer.

‘Wilt u iets drinken?’ vroeg de mevrouw. ‘Thee of koffie met een koekje?’

Ik zag de teleurstelling op het gezicht van mijn vader.

Hij had vast gerekend op een glas champagne en een slagroompunt om het allemaal te vieren.

Zo zaten we te wachten en mijn moeder trommelde zenuwachtig met haar vingers op de tafel.

Mijn vader schudde zijn hoofd. 'Niet doen,' zei hij.

Mijn moeder gaat altijd met haar vingers trommelen als ze nerveus is en mijn vader kan daar helemaal niet tegen.

Ik nam een grote hap van mijn koekje.

Wat rook het hier lekker. Naar de kapsalon van mijn moeder. Zou de secretaresse in het mantelpakje dezelfde kapper hebben?

De deur ging open. Er kwamen drie mannen binnen.

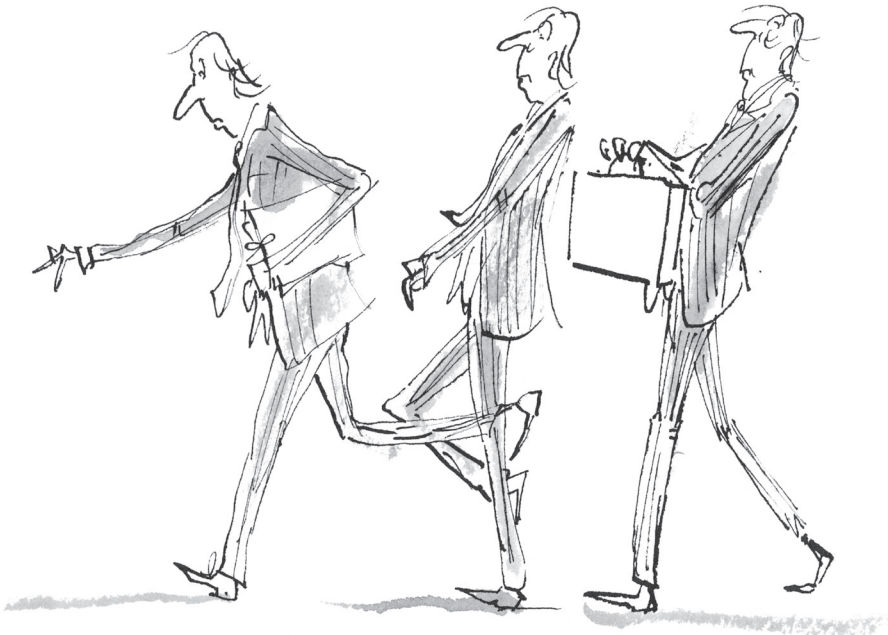
'Goudsmeding Junior 1,' stelde de eerste zich voor.

'Goudsmeding Junior 2,' zei nummer twee.

'Goudsmeding Junior 3,' sprak nummer drie.

Ik keek hen met grote ogen aan.

Ze waren een eeneiige drieling.

WE WORDEN TOCH NIET RIJK

‘Volgt u mij naar mijn... eh, ons kantoor?’ vroeg de oudste van de drieling.

Daar mochten we plaatsnemen aan een grote tafel. Voor me stond een bak met pepermuntjes waar ik niet van af kon blijven.

Ook hier hing de geur van de kapsalon van mijn moeder.

De oudste van de drieling sloeg een rode map open.

Hij haalde er een papier uit.

‘We zijn hier tezamen op verzoek van juffrouw Coba Simonette van der Sloot,’ zei hij.

Ik snapte er niks van. Ik kende geen schooljuf die zo heette.

‘Wat is er met Koosje?’ vroeg mijn vader angstig. ‘Is ze opgegeten door een haai? Is het pensioen weggewaaid?’

‘Integendeel,’ zeiden de drie heren Goudsmeding bijna tegelijk. ‘Ze heeft nog niet het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld.’

Ik keek vragend naar mijn moeder.

‘Ze bedoelen dat tante Koosje nog leeft,’ zei ze. ‘Voorlopig zal ze nog wel sokken blijven breien.’

Mijn vader keek nog steeds verwachtingsvol naar de drieling. Maar ik had allang het gevoel dat het een hele andere kant op zou gaan.

De oudste van de drie las voor: *‘Ik, Jacoba Simonetta van der Sloot, verklaar hierbij in het bijzijn van Goudsmeding, Goudsmeding en Goudsmeding, dat ik al mijn bezittingen nalaat aan mijn neef Mattias Spijker. Er zal een tijd komen dat ik voor altijd het ruime sop ga kiezen en voor die tijd...’*

Er klonk een knal en we keken allemaal verschrikt op.

Mijn vader was met zijn stoel achterover geknald. Van schrik...

‘Adelbert Spijker,’ sprak mijn moeder. ‘Hoe vaak moet ik je nog zeggen: niet wippen!’

Mijn vader kwam overeind en kreeg weer wat kleur op zijn gezicht. ‘We hebben dus niet de loterij gewonnen?’

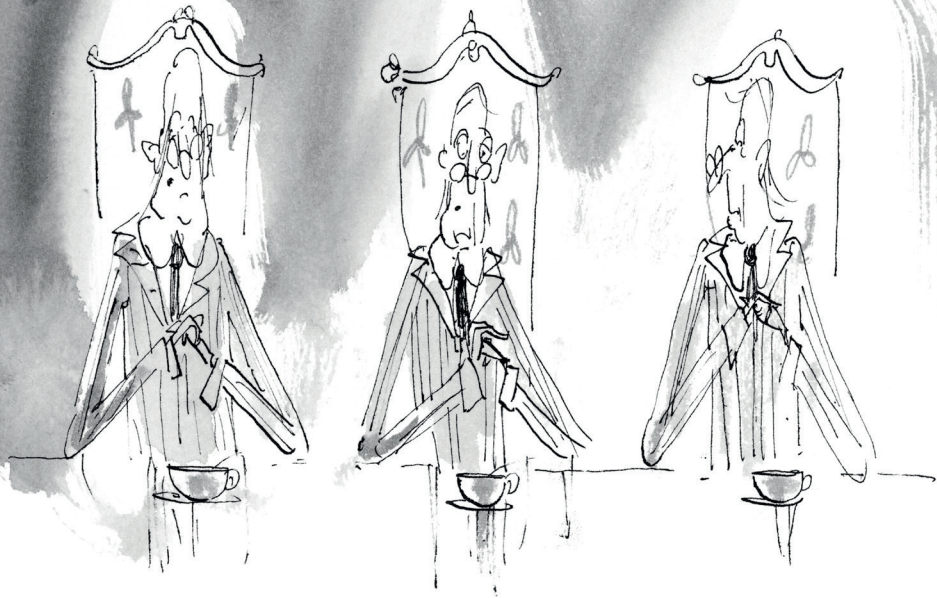
De drieling schudde hun hoofd.

Goudsmeding Junior 1 duwde met zijn kromme wijsvinger zijn bril, die naar het puntje van zijn neus was gezakt, weer omhoog. Hij las verder.

Mijn tante schreef dat ze graag wilde dat het pension in de familie bleef. Mijn vader had nooit onder stoelen of banken gestoken dat hij dit houtwormenpaleis nog niet als hout voor de open haard wilde hebben. Daarom had ik de eer in zijn plaats te treden.

Er was wel een voorwaarde aan verbonden...

Ik moest een zomer lang bij mijn tante gaan logeren en ik zou verschillende testen moeten afleggen. Die zouden allemaal in een of ander scheepsjournaal worden opgetekend. En ik mocht ook geen strafbare feiten plegen.

‘Scheepsjournaal?’ vroeg ik.

‘Dagboek,’ fluisterde mijn moeder mij toe.

‘En als ik niet...’

‘Hij wil niet!’ zei Junior 2.

‘Hij durft niet,’ zei Junior 1.

‘Hier tekenen,’ zei Junior 3 bijna opgelucht.

Hij wapperde met een document onder mijn neus.

‘Als je hier je handtekening zet, doe je afstand van het pensioen van je tante. Groot gelijk, we snappen heel goed dat het allemaal heel angstig is. Een verstandige jongen en een verstandig besluit.’

Dat hadden ze nu net niet moeten zeggen. Dat ik, Matias Spijker, iets niet durf. Alsof ik een bangerik ben.

‘Ik ga,’ zei ik.

‘Wij ook,’ zeiden mijn vader en moeder.

De drie heren schudden hun hoofd.

‘Dat is voorwaarde twee. Uw zoon moet alleen komen.’

‘Alleen?’ vroeg mijn moeder.

‘Zeker,’ zei Junior 1. ‘Anders gaat het niet door.’

‘En wat gebeurt er dan met het pensioen?’ vroeg mijn vader.

‘Dan gaat het naar een ander familielid,’ zei Junior 2.
Er klonk weer een knal.
Mijn vader was weer met stoel en al achterovergevallen.
Mijn moeder en ik kregen hem met moeite weer over-
eind.

‘Niet naar hem,’ zei mijn vader met overslaande stem.
‘Niet naar mijn achterbakse achterneef.’

‘Welke neef?’ riepen mijn moeder en ik verbaasd.

Mijn vader was inmiddels weer een beetje op adem
gekomen. ‘Egbert-Jan Constantpijn,’ kreunde hij. ‘De
meest geniepige en achterbakse persoon die er bestaat.’

‘Constantpijn?’ vroeg ik.

‘Constantijn,’ verbeterde Junior 2.

‘Ik dacht dat hij van de aardbodem verdwenen was,’ zei
mijn vader.

‘Is-ie ook,’ antwoordde Junior 1. ‘Jaren geleden is zijn
boot tegen een ijsberg gevaren en reddeloos naar de
bodem van de zee gezonken. Sindsdien is er nooit meer
iets van hem vernomen.’

Mijn vader haalde opgelucht adem. ‘Gelukkig, ik dacht
dat hij weer boven water was gekomen, maar hij is dus
onvindbaar.’

Mijn vader sloeg me op de schouder en gaf me een
kniipoog. ‘Dat pension wordt van jou! We verkopen het en
dan kunnen we misschien toch iets van ons wensenlijstje
kopen.’

Hij keek naar mijn moeder, maar die had het niet
gehoord. Ze was in gesprek met de heren aan de tafel.

‘Maar als Mattias die testen niet haalt en jullie kunnen

ook de achterneef van mijn man niet vinden... Wat gebeurt er dan met het pension van tante Koos?’

‘Dan is het helaas, pindakaas,’ zei Junior 2. ‘Dan valt alles toe aan de staat en aan de belastingen. Met aftrek van vijftientig procent van de waarde, want die is dan voor ons, voor al het werk dat wij hebben gedaan.’

Junior 1 schoof mij een papier toe. ‘Als je het verzoek van je tante aanneemt, dan moet je hier je handtekening zetten en verklaren dat je dit met je volle verstand hebt ondertekend en zelf aansprakelijk bent voor alle gevolgen.’

‘Maar we denken dat het echt niks voor je is, hoor. We snappen dat heel goed en je tante ook,’ zei Junior 2. ‘Wie weet kunnen we een goed doel verzinnen voor haar. Iets met zielige zeepaardjes, of zo.’

Ze keken verwachtingsvol naar mij.

Ik keek naar mijn vader en moeder.

Toen zette ik met een zwierig gebaar mijn handtekening op het papier.

‘Ik doe het,’ zei ik.

Nu vielen de drie notarissen bijna van hun stoel.

Toen stond Junior 2 op en liep naar de kast in de hoek van het kantoor. Hij haalde er een kistje uit en gaf het aan mij.

